

DEBBİE'NİN HEMŞİRESİ

Çeviren ve uyarlayan: AYDA ÇELEBİOĞLU*

OZET

Birkaç yıl önce bir hastanın bakımını üstlendim. Bu hasta oldukça öfkeli olan bir gebe idi. İlk olarak onun yerindeymişim gibi durumu analiz etmeye çalıştım. Daha sonra onunla konuşarak ve onu dinleyerek sorunları gidermeye çalıştım.

ABSTRACT

A few years ago i took care of a patient. She was a wery angry pregnant woman. Firstly, i tlied to analyze the situation as if i were in her position. Then i tried to solve the problems by listening her and talking with her.

Birkaç yıl önce, benim Debbie olarak adlandırdığım bir hastanın bakımını üstlendim. Debbie bizlere, ani çıkışları olan, oldukça öfkeli bir bayan olarak görülmüştü. Nöbet değişiminde hemşireler onun bakımını kimin vereceği konusunda tartışıyorlardı. Kaybettiğim gün gelene dek, bu tartışmadaki yerimi aldım. Debbie ile uğraşma sırası bana gelmişti.

Tüm cesaretimi topladım ve Debbie'nin odasına girdim. Bir arkadaşı ile telefon görüşmesi yapıyordu. Bana bir bakış fırlattı ve ben bir kelime bile söylemeden çığlık atmaya başladı. Bağırды ve beni telefondaki arkadaşına küçümseyen isimlerle tanıttı. Odadan ayrıldım.

Debbie o tarihte, 18 haftalık gebeliği olan 36 yaşında bir bayandı. Amniyon mayi gelmeye başladıktan sonra doktoruna gitmişti. Doktoru onu bizim ünitemize kabul etmiş ve tam bir yatak istirahatine alınmasını istemişti.

Durumu analiz ettim. Ne biliyordum? Hemşirelerin Debbie ile kişisel anlaşmazlıkları olamayacağını biliyordum. Ancak hepsi kendilerine yöneltmiş olduğu ilk kötü tepkiden dolayı Debbie'ye gücenmişlerdi. Bunu kişiselleştirmiş görünüyorlardı. Debbie ile gerçekten iyi anlaşabilecek tek hemşire olabileceğime karar verdim.

Onun yerindeymişim gibi durumu analiz etmeye çalıştım. İlk olarak bebeğimi kaybetme olasılığının kederi nedeniyle öfkeliyim. İkincisi, bu hastane yatağına yapışıp kaldığım için kendimi güçsüz hissediyorum. Üçüncüsü, canım sıkılıyor.

Telefon görüşmesini bitirdiğini anladığımda, Debbie'nin odasına yeniden girdim. Kendimi tanıttım, yanlış adım attığımızı düşündüğümü ve yeniden başlamak istediğimi ifade ettim. Hiçbir şey söylemedi. Yanına oturdum ve doğruca neden herkese kızgın olduğunu sordum. Ona elimden geldiğince bir şeylerin düzeltilmesinde yardım edebileceğimi söyledim.

Davranışlarına benim de tahmin ettiğim üç neden gösterdi: Keder, güçsüzlük ve can sıkıntısı. Onunla bir süre oturduktan sonra daha fazla konuştu. Hiç kimsenin ona gerçekte neler olup bittiğini söylemediğini hissediyordu. Hemşireler ondan temizliğine dikkat etmesini istemişler, böylece enfeksiyonlardan korunacağını söylemişlerdi, ancak şimdiye kadar hiç birisinin ellerini yıkadığını görmemişti. Televizyon izlemekten gına gelmişti ve yemek tepsisinde hiçbir zaman istediği şeyler gelmiyordu.

*Atatürk Üniv. HYO Çocuk Sağl. ve Hast. Hemş. (Arş.Gör.Dr.)

Değişiklikler için ona söz verdim. Tüm hemşirelerin onu muayene etmeden önce ellerini yıkayacaklarına söz verdim; bunu Debbie'nin karteksine yazarak diğer hemşirelere bildirdim. Mutfak personelinin birinin, tercihi olan yiyecekleri sağlamak için her yemekten önce onu arayacağı sözünü verdim. Elde ettiğimiz tüm bilgileri ona da iletteğimize dair söz verdim. Ona video kaset aygıtı olan bir televizyon sağlayabileceğimi, böylece filmleri ailesi ile birlikte izleyebileceğini ifade ettim. Bu sözlerimi yerine getirirsem öfkesini kontrol edip edemeyeceğini sordum, yapabileceğini söyledi. Endişeleri ile ilgili olarak hemşirelerin tümü ile görüşmesi konusunda onu cesaretlendirdim. Böylece sorunları daha çabuk çözümlenebilecektik.

Bu konuşmayı yaptıktan kısa bir süre sonra beni odasına çağırdı. Bebeği hakkında konuştu ve ağlamaya başladı. Hiç kimsenin onun hissettikleriyle

ilgileneceğini ummadığını ve kendisini dinlediğim için bana teşekkür borçlu olduğunu ifade etti. " Gerçekte bütün istediğim buydu" dedi (ilk karşılaşmada insanları korkutup kaçırdığını bilmesine rağmen). Düşüğün gerçekleşme olasılığını tartıştık. Benim dürüstlüğümden çok memnun olduğunu ve şimdiye kadar doktordan aldığından çok daha fazlasını aldığını ifade etti. Diğer hemşireler, o andan sonra Debbie'de ola6 değişikliğe şaşırdılar.

Her nöbetimde Debbie'nin hemşiresi olma isteğinde bulundum.

Debbie, yaklaşık üç hafta sonra bebeğini kaybetti. Hastaneye onun için yaptığım her şeye teşekkür eden bir kart gönderdi. Benim yaptığım, onu dinlemektir.

Ann C. Meranda, RN, MS
Clinical specialist
Kenosha, WI

KAYNAK

Meranda AC (2000). Debbie's Nurse. JOGNN 29 (1) :7